

Izrinjeni moški

Č www.casnik.si/index.php/2018/02/23/izrinjeni-moski/

Andrej Perko

Dr. Andrej Perko

Že vrabci na strehi čivkajo, da v novih, postmodernih časih prihaja do izgube vrednot naših staršev, do izgube tradicije in pojavljajo se novi, moderni pogledi na družbo in človeka. Med drugim tudi na dojemanje njegovega spola.

Seveda so ti pogledi strogo »znanstveni« in znanost naj bi bila danes še zadnja avtoriteta, v katero se ne dvomi. V resnici pa gre za ideologijo, ki z objektivnostjo (znanstvenostjo?) nima dosti skupnega

Tako je t.i. teorija spola, ki naj bi ločila biološki spol (sex) in družbeni spol (gender), postavila heteroseksualnost, homoseksualnost in transseksualnost postavila na isto raven. Različne spolne usmerjenosti naj bi bile vse enake narave in naj bi imele enake psihološke in družbene značilnosti. Teorija spola sama po sebi ne bi bila problematična, če se ne bi tako divje poskušalo zanikati obstoja človeške narave, saj pojmuje človeško bitje (in tudi njegov spol) kot izključno rezultat kulture, da je moškost in ženskost izmišljotina družbe. To teorijo je posvojilo tudi feministično gibanje, ki tako poskušajo dokazati izključno kulturni izvor spolne identitete. Takšno stališče pa se mi zdi protinaravno in tudi nerazumno.

Fabris Hadjadj, znani francoski filozof, dramaturg in esejist, zelo nazorno pokaže v knjigi *Kaj je družina*, da je spolnost temelj družbene narave človeka. Takole napiše: »V resnici je prva naravna skupnost družina in ta ni odvisna od pogodbe, ampak je zapisana v mesu. Ni neki poljuben sporazum, ampak izhaja iz nujnosti, brez katere ne bi bilo družbe, ker ne bi bilo rojstev.« In nadaljuje:

»Dovolj je, da se zamislimo nad svojim trebuhom in podtrebušjem, da odkrijemo, da je naša bit po naravi usmerjena v odnos. Če spustim pogled in ga usmerim v sredo telesa, kaj vidim? Svoj popek. Ampak kaj je moj popek? Popek je *znamenje, da se nisem ustvaril sam*, ampak da *izhajam iz drugih oseb*, od katerih na splošno prejmem priimek. Kaj odkrijem, če pogled spustim še nižje? Spolovilo. In kaj je moje spolovilo? *Znamenje, da nisem ustvarjen le zase*, temveč da po svojem telesu težim in grem nasproti drugim.

Spolovilo označuje spolno razliko, razliko med moškim in žensko. Popek pa označuje generacijsko razliko. Spolovilo me definira kot moškega (žensko), popek kot sina (hčer).

Moje spolovilo ni odvisno od moje volje ali odločitve. Določa me kot moškega (žensko).

Popek, ki je brazgotina in penis, ki je kot kazalec, me opozarjata, da sem *iz drugega in za drugega* ter da sem lahko izpolnjen *le z drugim in celo v drugem*. Zato dokler je človek sam, še ni človek.«

Hadjajevo razmišljanje pokaže vso absurdnost teorije spola.

Problem teorije spola je potrebno pogledati tudi širše. V ozadju je v resnici potreba po uničenju družine (to so počele in počnejo še danes vse totalitarne družbe in danes govorimo o totalitarizmu globalnega kapitala). Najlaže pa se družino uniči tako, da se iz nje izrine očeta, moža. Ta proces se dogaja intenzivno zadnjih trideset let. Moški so v družini in družbi porinjeni na obrobje, njihova beseda ne pride do izraza. Ko je moški oziroma oče potisnjen na rob (znani psihoanalitik Luigi Zoja pravi, da so nebesa prazna in je Bog – oče izginil), nastane kaos. Ni več možno vzpostaviti vertikalne avtoritete in v družbi prevlada vladavina horde, kardela. V takšnih razmerah odraščajoči otroci niso sposobni razviti osnovne odgovornosti za svoja dejanja, niso sposobni oblikovati vesti, ki nam pove, kaj je prav in kaj ne. Seveda tako tudi umanjka občutek krivde. Skratka, družbo preplavijo nezreli posamezniki, kasneje motene osebnosti, ki so lahek plen vladajočih elit. Ti ljudje nimajo energije za resničen upor, so lahko vodljivi in prilagodljivi. Niso se sposobni avtonomno odločati, drugi jim določajo njihovo identiteto (tudi spolno) – in ta drugi je danes kapital. Tako se ne smemo čuditi vsem norostim in sprevrženostim, ki se danes dogajajo na vseh nivojih, predvsem zahodne družbe, ki je popolnoma izgubila kompas.